

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Giảng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật, ngày 16/10/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1039

“CHÂN THẬT QUAY ĐẦU, CHÂN THẬT SÁM HỐI MỚI TIÊU TRỪ ĐƯỢC NGHIỆP CHƯỚNG”

Chúng ta tu hành nhiều năm, chúng ta sẽ cảm nhận được nghiệp chướng của chúng ta rất đáng sợ. Chúng ta tưởng rằng mình đã hàng phục được tập khí, phiền não nhưng những tập khí, phiền não này vẫn đang ẩn nấp trong chúng ta. Khi gặp duyên thì tập khí, phiền não liền sẽ dậy khởi. Chúng ta tu hành nhiều năm nhưng nếu chúng ta không nhận rõ nghiệp chướng là gì, làm cách nào để hàng phục nghiệp chướng thì chúng ta cũng không thể tiêu trừ được nghiệp chướng.

Khi Hòa Thượng giảng giải Kinh “*Hoa Nghiêm Áo Chi*”, Ngài nói một câu khiến tôi bừng tỉnh: “*Suốt 36 năm tu hành, không một ngày nào tôi không niệm Phật, tụng Kinh, giảng pháp thế mà phiền não trong tôi vẫn dậy khởi!*”. Chúng ta không có thời gian tu hành miên mật như Hòa Thượng nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng. Chúng ta không được để mình có duyên để tiếp cận tài, sắc, danh, thực, thù. Các bậc tu hành nhiều năm rất cẩn trọng. Các Ngài nhận thấy những nơi có thể làm các Ngài động tâm thì các Ngài sẽ tránh đến những nơi đó. Tổ Sư Đại Đức tu hành có công phu nhưng các Ngài vẫn tìm những chốn tịch tịnh.

Hiện tại, tôi cũng không muốn đến những đám đông. Những người thích đến đám đông thì tâm họ bao chao, xao động. Người có tâm an tĩnh thì họ không muốn xuất hiện ở đám đông, họ chỉ đến để làm việc lợi ích chúng sanh. Hòa Thượng đến giảng Kinh, thuyết pháp xong thì Ngài lui về. Ngài từ chối tất cả sự đãi ngộ. Ngài muốn bảo hộ tâm thanh tịnh của chính mình. Ngài nhận rõ thế nào là nghiệp chướng.

Hòa Thượng nói: “*Hàng ngày, chúng ta cầu Phật để tiêu trừ nghiệp chướng nhưng chúng ta làm như vậy thì nghiệp chướng của chúng ta vẫn còn nguyên. Khi gặp cơ hội thì nghiệp chướng của chúng ta sẽ phát khởi. Nghiệp chướng của chúng ta đang ngày càng*

thêm lớn”. Trước đây, chúng ta mới phát tâm tu hành, chúng ta chưa có sức ảnh hưởng thì chúng ta tu hành rất tinh tấn. Khi chúng ta có một chút danh, một chút lợi thì chúng ta dính mắc vào đó vậy thì nghiệp chướng của chúng ta ngày ngày tăng trưởng. Người xưa nói: *“Càng cao danh vọng thì càng dài gian nan”*. Chúng ta càng có danh vọng, tiếng tăm thì tội nghiệp của chúng ta tạo ra càng nhiều.

Hòa Thượng nói: *“Nghiệp chướng của chúng ta ngày ngày thêm lớn vì chúng ta không buông bỏ tham, sân, si”*. Tập khí, phiền não của chúng ta được tóm gọn trong 16 chữ: *“Tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, “tham, sân, si, mạn”*. Những tập khí, phiền não này có thể tóm gọn lại trong ba chữ là *“Tham, sân, si”*. Ba chữ *“tham, sân, si”* tóm gọn lại chỉ trong một chữ *“Tham”*. Tham làm chủ, điều khiển mọi hành động, tạo tác. Chúng ta có thể không tham tiền, tham lợi nhưng chúng ta tham danh. Chúng ta làm việc gì chúng ta cũng muốn việc đó phải thật tốt. Đó cũng là chúng ta đang bị *“Tham”* thúc đẩy. Chúng ta chỉ cần tận tâm, tận lực làm vì chúng sanh là được.

Chúng ta luôn trong trạng thái *“Xúc cảnh sinh tình”*. Khi chúng ta gặp hoàn cảnh thì tập khí của chúng ta liền trở dậy. Nghiệp chướng của chúng ta ngày càng lớn vì chúng ta không nhận rõ được tác nhân chính đang ẩn mình trong chúng ta. Đó chính là tập khí *“Tham”*. Tập khí *“Tham”* có muôn hình, vạn trạng, ẩn nấp trong mọi khởi tâm động niệm của chúng ta. Chúng ta bị tập khí *“Tham”* thúc đẩy tạo tác hành động vậy thì chúng ta đã tạo nghiệp. Chúng ta tạo nhân Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh thì chúng ta sẽ bị đọa vào tam ác đạo.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta muốn tiêu trừ nghiệp chướng, trước tiên chúng ta phải biết nghiệp chướng là gì!”*. *“Nghiệp”* chính là tạo tác. Tạo tác của tâm, tạo tác của thân. Chúng ta ngồi niệm Phật nhưng chúng ta vẫn đang niệm buồn vui, thương ghét, giận hờn đó là chúng ta đang vọng tưởng. Chúng ta vọng tưởng thì đó là chúng ta đang tạo nghiệp. *“Chướng”* là chướng ngại. Khi thân, tâm của chúng ta tạo tác nghiệp thì chúng ta sẽ gặp phải chướng ngại. Chướng ngại lớn nhất đối với chúng ta đó là chúng ta không thể vắng sanh.

Tổ Sư Đại Đức tâm đã thanh tịnh rồi nhưng các Ngài vẫn tìm nơi tịch tĩnh. Tâm chúng ta chưa thanh tịnh nhưng chúng ta lại tìm những nơi ồn ào vậy thì nghiệp chướng của chúng ta không thể không dấy khởi. Chúng ta khởi ý niệm thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu thì những ý niệm này sẽ chướng ngại tâm thanh tịnh của chúng ta. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta không thể đạt được mục đích đó là vắng sanh thế giới Tây Phương

Cực Lạc. Chúng ta “*từ bi xuất phương tiện*” nhưng phương tiện này lại chướng ngại mục tiêu của chúng ta. Tổ Sư Đại Đức nói: “*Việc tốt không bằng không việc gì*”. Chúng ta làm việc tốt, việc lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta cảm thấy vui, cảm thấy ưa thích thì chúng ta đã bị chướng ngại.

Chúng ta ở trong hoàn cảnh thì chúng ta sẽ biết được mình đã đối trị được tập khí, phiền não của mình chưa. Nhiều cao thủ võ lâm, được nhiều người tán tụng nhưng khi họ lên võ đài thì họ nhanh chóng bị đối phương đánh bại. Chúng ta tu hành nhiều năm chúng ta tưởng mình có công phu cao nhưng khi gặp cảnh thì chúng ta liền mất đi tâm thanh tịnh. Điều này, giống câu chuyện về Ngài Tô Đông Pha và Thiền Sư Phật Ấn. Thiền sư Phật Ấn xem xong bài thơ “*Tám gió thổi không động*” của Tô Đông Pha thì cầm bút phê vào đó hai chữ “*phóng thi*” (trung tiện) và cho người đem về trình lại Tô Đông Pha. Tô Đông Pha xem xong lời phê, đùng đùng nổi giận, không nhịn được nên lập tức vượt sông để sang hỏi Phật Ấn cho ra lẽ. Qua câu chuyện, Tổ Sư Đại Đức nhắc nhở chúng ta phải quán sát, kiểm soát bản thân từ trong ý niệm. Chúng ta không được để tham, sân, si dậy khởi nếu chúng ta vẫn để tham, sân, si dậy khởi thì chúng ta chưa thực sự sám hối, chưa thực sự quay đầu.

Hòa Thượng nói: “***Thân, khẩu, ý của chúng ta từ sáng đến tối đều đang tạo nghiệp. Chúng ta vẫn đang còn tham, sân, si. Chúng ta muốn tiêu trừ nghiệp chướng thì chúng ta phải xả bỏ tham, sân, si***”. Hàng ngày, chúng ta thức dậy thì đã khởi tâm tham, sân, si. Trong giấc ngủ, chúng ta nằm mộng, chúng ta vẫn đang tham, sân, si. Thân, khẩu, ý của chúng ta vẫn đang tạo tác, đây chính là dẫn nghiệp đưa chúng ta vào tam ác đạo.

Hòa Thượng nói: “***Khi chúng ta không còn tham, sân, si thì nghiệp chướng của chúng ta sẽ không còn. Chúng ta sẽ không còn có chướng ngại. Chúng ta sẽ tự tại!***”. Khi chúng ta không còn chướng ngại thì chúng ta sẽ tự tại, chúng ta quyết định được thời điểm vãng sanh. Hiện tại, có những người chưa già nhưng đầu óc đã không còn tinh táo, như ngây, như dại. Đó là họ bị nghiệp chướng ngại. Họ rất đáng thương! Người tinh táo, tường tận đến khi lâm chung thì người đó có đại phước báu.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta còn ý niệm tham, sân, si thì chúng ta niệm Phật thì chúng ta cũng không thể vãng sanh vì thế giới Tây Phương Cực Lạc không có ba đường ác***”. Tham, sân, si là nhân. Tam ác đạo Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh là quả. Tâm chúng ta vẫn còn ý niệm tham, sân, si thì nghiệp chướng của chúng ta vẫn còn rất nặng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta phải mau sám hối. Sám hối là chúng ta nhận ra lỗi lầm và sau đó không mắc phải những lỗi lầm này nữa. Đó là chân thật sám hối”**. “Si” là mê mờ không phân biệt được phải trái, tốt xấu, tránh tà. Khi tôi mới học Phật, tôi cũng đã lạy sám hối nhưng nghiệp chướng của tôi vẫn còn nguyên. Chúng ta biết lỗi thì chúng ta phải sửa lỗi, sau này chúng ta không làm nữa thì đây là chân thật sám hối. Nếu chúng ta mắc lỗi mà chúng ta xin lỗi nhưng sau đó chúng ta vẫn làm thì đó không phải là sám hối.

Hòa Thượng nói: **“Pháp môn Tịnh Độ có thể đời nghiệp vãng sanh. Đời nghiệp vãng sanh chú trọng ở sám hối. Chúng ta dùng phương pháp niệm Phật để sám hối. Phật hiệu có công đức không thể nghĩ bàn, có thể tiêu trừ được nghiệp chướng của tất cả chúng sanh”**. “Đời nghiệp” là có thể mang nghiệp cũ để vãng sanh. Trước đây khi chúng ta chưa niệm Phật, chúng ta không biết nên chúng ta tạo nghiệp nhưng sau khi chúng ta niệm Phật thì chúng ta nhất định không tạo nữa. Chúng ta niệm Phật thì chúng ta không niệm danh, niệm lợi, niệm “tài, sắc, danh, thực, thù”. Chúng ta niệm Phật càng miên mật thì những niệm khác sẽ không thể sinh khởi. Chúng ta niệm Phật được thành khối thì những ý niệm khác không thể sinh khởi vậy thì chúng ta đã tiêu được nghiệp.

Hàng ngày, khi chúng ta khởi lên niệm sâu, chúng ta dùng câu Phật hiệu để không chế niệm sâu đó. Chúng ta không nghĩ đến việc đó mà chúng ta nghĩ đến Phật thì ý niệm sâu đó sẽ tan nhạt dần và mất đi. Sám hối là chúng ta phải không mắc lại lỗi đó nữa. Nếu chúng ta sám hối mà chúng ta mắc lại lỗi lầm đó lần thứ hai thì việc sám hối không có tác dụng. Mỗi ngày, chúng ta vẫn đang tạo tác những nghiệp bất thiện bằng hành động. Chúng ta vẫn chìm ngập trong những ý niệm buồn vui, thương ghét, giận hờn. Chúng ta tạo ra nghiệp thì chúng ta sẽ gặp phải chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Nhiều người học Phật biết mình có nghiệp chướng rất nặng nên họ tụng Kinh, bái Phật, bái sám mong được tiêu trừ nghiệp chướng. Chúng ta làm như vậy cũng không thể tiêu trừ được nghiệp chướng. Chính chúng ta phải thay đổi, chúng ta không được để ý niệm tiếp tục tham, sân, si dậy khởi”**. Trong ý niệm của chúng ta vẫn còn tham, sân, si thì chúng ta vẫn đang tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta nhận rõ nghiệp chướng là gì thì chúng ta có thể tiêu trừ được nghiệp chướng. Chúng ta niệm Phật nhưng tâm chúng ta không thể thanh tịnh vì khi chúng ta niệm Phật chúng ta vẫn khởi tham, sân, si. “Tham” chính

là cội gốc của mọi nghiệp chướng! Nếu chúng ta không cảnh giác, thì hàng ngày chúng ta niệm Phật, chúng ta làm Phật sự chỉ làm cho tập khí tham của chúng ta thêm lớn!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!